

David Walliams:
GENGSZTER NAGYI
részlet

Miután a nagyfi felöltözött, leültek Bennel a kanapéra.

– Nagyi, mielőtt Parker úr beállított, éppen azt mondtad, hogy volt olyan ékszer, amit nem tudtál ellopni – suttogta Ben.

– Létezik néhány különleges ékszer, amire minden híres tolvajnak fáj a foga, de senki sem tudja ellopni őket. Egyszerűen lehetetlen.

– Szerintem te meg tudnád csinálni, nagyfi. Te vagy minden idők legnagyobb ékszertolvaja.

– Köszönöm, Ben, és lehet, hogy így van... vagyis inkább volt... De ez akkor is egy lehetetlen vállalkozás, ezeket a kincseket egyszerűen nem lehet ellopni.

– Kincsek? Ezek szerint nem csak egy van?

– Pontosan, drágám. Legutóbb háromszáz éve próbálták ellopni. Egy bizonyos Blood százados, ha jól emlékszem. Nem vagyok biztos abban, hogy a királynő jó néven venné a dolgot... – kuncogott a nagyfi.

– Csak nem azt akarod mondani, hogy a...?

– De bizony, a *koronaékszerekről* beszélek, Ben.

Ben már hallott a koronaékszerekről történelemórán. A töri azon kevés tantárgyak egyike volt, amelyet szeretett, mivel töriórán sok szó esett a régi időkben alkalmazott véres büntetési módszerekről. A „felakasztották, megnyúzták, felnégyleték” volt az egyik kedvence, de tetszett neki a kerékbetörés és a máglyahalál is, no meg persze az, amikor valakinek forró piszkavasat dugtak a fenekébe.

De hát ez mindenkinek tetszik, nem igaz?

A suliban Ben megtanulta, hogy a „koronaékszerek” kifejezés koronát, kardot, jogart, gyűrűt, karkötőt és országalmát takar, melyek között akadt több ezer éves darab is. A koronaékszereket koronázási ünnepeken használták, és 1303 óta a londoni Towerben őrizték őket.

Ben sokszor könyörgött a szüleinek, hogy vigyék el a Towerbe megnézni a koronaékszereket, de a szülei csak sopánkodtak, hogy London túl messze van (holott igazából nem is volt messze). Ami azt illeti, a szülei soha sehová nem vitték el. Ben régebben száj tátva hallgatta az osztálytársait, amikor a suliban beszámoltak fantasztikus kalandjaikról. Tengerparti kirándulások, múzeumlátogatások, külföldi nyaralások. Mindig gombóc volt a torkában, amikor rá került a sor. Szégyellte volna beismerni a társai előtt, hogy a szünidőben semmi mást nem csinált, csak mirelit kajával tömte a fejét és a tévét bámulta, ezért aztán mindenféle történeteket talált ki sárkányrepülőkről, fára mászásról meg titokzatos kastélyokról.

Most azonban minden eddiginél érdekesebb történet birtokába jutott: a nagymamája egy nemzetközi hírű ékszertolvaj. Egy igazi gengszter! A baj csak az volt, hogy ha Ben bárkinek is kikotyogja a dolgot, a nagyfi máris repül a dutyiba.

Ben hirtelen rádöbrent, hogy végre itt a lehetőség, hogy valami vakmerőt és izgalmasat tegyen.

– Én segíthetek neked – mondta Ben, és próbált higgadtan és megfontoltnak látszani, miközben a szíve majd kiugrott a helyéről.

– Mármost miben? – hökkent meg kissé a nagyfi.

– Hát ellopni a koronaékszereket! – felelte Ben sokat sejtető mosollyal.